

kelte Personer. Men for mig er der ingen Tvivl om, at naar den højtærede Indenrigsminister og Landstinget ere enige om de 11, som her findes paa Forslaget, og som Københavns Magistrat ikke har villet anbefale til Indfødsret, vil Folketinget ved en nærmere Undersøgelse være enig i, at den højtærede Indenrigsminister og Landstinget have Ret i deres Betragtninger overfor Københavns Kommune. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Indenrigsminister og Landstinget have fulgt den gamle Praksis, som man fra Lovgivningsmagtens Side har fulgt i en længere Aarrække, og jeg finder, der er Grund til at være den højtærede Minister taknemmelig for, at han trods Københavns Magistrats Uvillie til at anbefale disse Ansøgere, desuagtet har opført dem paa Forslaget. Derved undgaar Folketinget i hvert Fald at faa en hel Mængde Andragender tilsendt, som det skal behandle, og som i Regelen ere blevne behandlede paa den Maade, at naar Udvalget er færdigt med sine Overvejelser, henvises de til Ministerens Overvejelse og Undersøgelse, hvorved det tilkendegives, at man fra Folketingets Side ønsker, at de vedkommende Personer skulle opføres paa Indfødsretsloven for det kommende Aar. Naturligvis kan der blive Lejlighed til i et Udvalg nærmere at undersøge dette Forhold.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Jeg skal kun i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem, bekræfte, at jeg har fulgt den sædvanlige Fremgangsmaade. At der, som af det ærede Medlem omtalt, følges andre Regler af Københavns Magistrat, end de, der følges ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, har jeg i Overensstemmelse med de Forhandlinger, der have været førte mellem Rigsdagens to Ting, ikke kunnet tage Hensyn til. Det er ganske rigtigt, som det er bleven udtalt, at Københavns Magistrats Regler i mange Tilfælde ere betydelig strengere, om man vil: mindre humane end de Regler ere, som man er bleven enig om under Forhandlinger mellem de to Ting. Men i de Tilfælde, hvor Magistraten har stillet sig paa en saadan Maade, har jeg heller ikke taget meget Hensyn til Magistratens Stilling.

Martin Olsen: Jeg havde ikke tænkt paa at tage Ordet i denne Sag, men da det ærede Medlem for Nibe (Kvist) nævnede — for saa vidt jeg var i Stand til at høre ham, navnlig i Begyndelsen talte det ærede

Medlem ret sagte — adskillige Gange Københavns Magistrats Stilling, skal jeg sige, at ved Borgerrepræsentationens Møde i Mandags paatalte jeg netop det samme, som det ærede Medlem nu gjorde, og henstillede, at man anlagde en mere human Maalestok ved Indstillinger til Indenrigsministeren angaaende Indfødsret. Jeg haaber, at min Henstilling vil blive tagen til Følge. Jeg har ganske vist paatalt det samme tidligere, og jeg havde smigret mig med, at man havde taget mine Ord til Følge allerede i Aar, men der er altsaa dog nogle Tilfælde, som ere slupne igennem uden dette. Det er imidlertid ogsaa ret vanskeligt at faa fat paa, efter hvilke Regler disse Afgørelser skulle ske.

Det er muligt, at det er rigtigt, som det blev sagt, at Københavns Magistrat og andre Kommuner følge andre Regler end Indenrigsministeriet. Jeg er da naturligvis glad ved, at den højtærede Minister til enhver Tid følger de mest humane Regler, naar der ikke kommer tilstrækkelig motiveret Indstilling fra de paagældende Kommuner, og at Ministeren i saadanne Tilfælde optager de paagældende paa Indfødsretsforslaget. At der blandt de Tilfælde, hvor Københavns Kommune har nægtet vedkommende Anbefaling til Indfødsret, findes enkelte, som have været ligefrem graverende, og hvor man skulde synes, der ikke var Anledning til at nægte Indfødsret, er ganske rigtigt.

Med det samme, jeg har Ordet om denne Sag, vil jeg henstille, om det ikke kunde blive muligt, at de Folk, som forgæves søge om Indfødsret, kunne faa at vide, hvorfor den er bleven dem nægtet. Nu er det en lukket Bog for de ansøgende, hvad Grunden til Nægtelsen er. Undertiden kan vedkommende ved særlig Velvillie faa Oplysning herom, men der er ingen Ret til at kræve og paa den anden Side ingen Pligt til at give saadanne Oplysninger. Der er netop i Gaar nævnt mig et Tilfælde, hvor Indfødsret blev nægtet en Mand, men af den Skrivelse, vedkommende modtog, fremgaar det ikke, af hvilken Grund det er nægtet. Nu har han søgt nærmere Oplysninger og er kommen under Vejr med, at det har sin Grund i visse Forhold, om hvilke han tror, at de ikke burde kunne have denne Indflydelse, og nu vil han sætte sig i Bevægelse for at faa oplyst, hvorledes Sagen hænger sammen. Jeg vil henstille til Ministeren, om det ikke kunde lade sig gøre, at man, naar man i Fremtiden nægter Indfødsret, samtidig sagde, hvorfor dette ikke kunde